

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 27/2013-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. februára 2013 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti M. s. r. o., B., zastúpenej advokátom Mgr. P. Ď., B., vo veci namietaného porušenia základného práva zaručeného čl. 26 ods. 1, 2, 3 a 4 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 a čl. 10 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Rady pre vysielanie a retransmisiu č. RP/026/2012 z 15. mája 2012 a v správnom konaní vedenom pod sp. zn. 16-PLO/O-182/2012, ako aj rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní sp. zn. 4 SŽ/11/2012 z 18. septembra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti M. s. r. o. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. novembra 2012 doručená sťažnosť spoločnosti M. s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva zaručeného v čl. 26 ods. 1, 2, 3 a 4 a čl. 46

ods. 1 a 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 a čl. 10 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím Rady pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len „rada“) č. RP/026/2012 z 15. mája 2012 a v správnom konaní vedenom pod sp. zn. 16-PLO/O-182/2012, ako aj rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní sp. zn. 4 SŽ /11/2012 z 18. septembra 2012

2. Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uvádza:

«1..1. „Sťažovateľka odvysielala dňa 23. 10. 2011 o cca 20:07 hod., 20:42 hod., 21:18 hod., 21:48 hod., 22:10 hod. informácie o svojej programovej ponuke prostredníctvom oznámení o vlastnom programe vo forme textových informácií, pričom k nevhodným a neprístupným programom pre maloletých neuviedol príslušný grafický symbol JSO, čím malo dôjsť k nesprávnemu uplatneniu § 5 ods. 1 JSO.

1..2 Rada pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len „RVR“) sťažovateľke dňa 27. 1. 2012 doručila „Oznámenie o začatí správneho konania“ pre možné porušenie § 20 ods. 4 Zákona o vysielaní z dôvodu odvysielania informácie o svojej programovej ponuke prostredníctvom oznámení o vlastnom programe vo forme textových informácií, pričom k nevhodným a neprístupným programom pre maloletých neodvysielala príslušný grafický symbol JSO, čím malo dôjsť k nesprávnemu uplatneniu § 5 ods. 1 JSO.

1..3 Sťažovateľka doručila dňa 23. 04. 2012 vyjadrenie k vedenému správnomu konaniu.

1..4 RVR doručila sťažovateľke rozhodnutie RP/026/2012 z 15. 5. 2012, v ktorom sťažovateľku uznaná vinnou z porušenia povinnosti podľa ustanovenia § 20 ods. 4 Zákona o vysielaní.

1..5 Sťažovateľka v zákonnej lehote napadla rozhodnutie RVR, č. RP/026/2012 odvolaním na Najvyššom súde SR.

1.5 Dňa 21. 09. 2012 bolo sťažovateľke doručené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn.: 43 SŽ/11/2012, ktorým súd Rozhodnutie RVR, č. RP/026/2012, potvrdil...

Sťažovateľka namieta, že Najvyšší súd... a RVR, svojimi vyššie špecifikovanými rozhodnutiami, vrátane konaní, ktoré rozhodnutiam predchádzali, porušili základné právo sťažovateľky na slobodu prejavu, spravodlivý súdny proces, súdnu a inú právnu ochranu

garantované Ústavou SR a Dohovorom, a to konkrétne ustanovenia článku 26 ods. 1, ods. 2, ods. 3 a ods. 4, článku 46 ods. 1 a ods. 2 Ústavy SR, ako aj článku 6 ods. 1, článku 10 ods. 1 a ods. 2 Dohovoru a subsidiárne ustanovenia článku 1 Dohovoru...

Orgány verejnej moci obmedzujúci zásah nijako neodôvodnili, najmä neuviedli naplnenie vyžadovaných kritérií na legitimitu zásahu do slobody prejavu sťažovateľky, a existenciu, resp. neexistenciu kritérií náležite neodôvodnili, čím došlo k porušeniu práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie a zásah do slobody prejavu.»

3. V nadväznosti na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vydal takýto nálež:

„1. Základné právo spoločnosti M. s. r. o., so sídlom... B... podľa čl. 26 ods. 1, ods. 2, ods. 3 a ods. 4, čl. 46 ods. 1 a ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1, a čl. 10 ods. 1 a ods. 2 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní o odvolaní pod sp. zn.: 4 SŽ/11/2012 zo dňa 18. 09. 2012 a rozhodnutím Rady pre vysielanie a retransmisiu, číslo RP/026/2012 zo dňa 15. 05. 2012, v správnom konaní sp. zn.: 16-PLO/O-182/2012 porušené boli.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní o odvolaní pod sp. zn.: 4 SŽ/11/2012 zo dňa 18. 09. 2012 a Rozhodnutie Rady pre vysielanie a retransmisiu, číslo RP/026/2012 zo dňa 15. 05. 2012, v správnom konaní sp. zn.: 16-PLO/O-182/2012, sa zrušujú vo všetkých výrokoch.

3. Najvyšší súd SR a Rada pre vysielanie a retransmisiu sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť spoločnosti M. s. r. o., so sídlom... B..., spravodlivé zadosťučinenie vo výške 5.000,- EUR, v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Najvyšší súd SR a Rada pre vysielanie a retransmisiu sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť spoločnosti M. s. r. o., so sídlom... B... trovy právneho zastúpenia vo výške 323,50 EUR na účet..., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti, alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

Podľa čl. 26 ods. 1 ústavy sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené. Podľa čl. 26 ods. 2 ústavy každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice... Podľa čl. 26 ods. 3 ústavy cenzúra sa zakazuje. Podľa čl. 26 ods. 4 ústavy slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Podľa čl. 10 ods. 2 dohovoru výkon týchto slobôd (sloboda prejavu), pretože zahŕňa aj povinnosť aj zodpovednosť, môže podliehať takým formalitám, podmienkam, obmedzeniam alebo sankciám, ktoré ustanovuje zákon a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci.

5. Z obsahu sťažnosti, ako aj navrhovaného petitu vyplýva, že sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 26 ods. 1, 2, 3 a 4 a čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 10 ods. 1 a 2 dohovoru rozhodnutím rady č. RP/026/2012 z 15. mája 2012, v správnom konaní sp. zn. 16-PLO/O-182/2012 a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 4 SŽ/11/2012 z 18. septembra 2012.

II. A

K namietanému porušeniu základného práva zaručeného čl. 46 ústavy ods. 1 a 2 a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodnutím rady č. RP/026/2012 z 15. mája 2012, v správnom konaní sp. zn. 16-PLO/O-182/2012

6. Ústavný súd z obsahu sťažnosti, k nej pripojených príloh konštatuje, že na konanie o sťažnosti v časti, v ktorej namieta porušenie základného práva zaručeného čl. 46 ústavy ods. 1 a 2 a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodnutím rady č. RP/026/2012 z 15. mája

2012, v správnom konaní sp. zn. 16-PLO/O-182/2012, nie je daná jeho právomoc, a preto sťažnosť pre nedostatok právomoci odmietol.

7. Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy nebolo v jeho právomoci preskúmanie napadnutého rozhodnutia rady č. RP/026/2012 z 15. mája 2012, keďže proti nemu bol prípustný riadny opravný prostriedok, ktorý sťažovateľka využila, a o odvolaní proti nemu rozhodol najvyšší súd ako súd odvolací rozsudkom sp. zn. 4 Sž/11/2012 z 18. septembra 2012. Ústavný súd preto nemá právomoc na konanie o tej časti sťažnosti, v ktorej sa namieta porušenie práv sťažovateľky predmetným rozhodnutím rady.

II. B

K namietanému porušeniu základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 4 Sž/11/2012 z 18. septembra 2012

8. Pokiaľ ide o napadnutý rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 4 Sž/11/2012 z 18. septembra 2012, zo sťažnosti možno vyvodiť, že sťažovateľka namieta porušenie svojich v sťažnosti označených práv postupom najvyššieho súdu a jeho rozsudkom, ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie, t. j. stotožnil sa s faktickými a právnymi názormi a závermi rady, ktoré však podľa názoru sťažovateľky vyplývali z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a jeho následného nesprávneho posúdenia. Najvyššiemu súdu v podstatnom vytýkala arbitrárnosť a zjavnú neodôvodnenosť jeho rozhodnutia.

9. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (ako aj práva na spravodlivý proces) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je

v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

10. Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) označeným rozhodnutím najvyššieho súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľky rozsudkom sp. zn. 4 SŽ/11/2012 z 18. septembra 2012 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy (resp. dohovoru).

11. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom rozsudku najvyššieho súdu dospel k záveru, že najvyšší súd svoje rozhodnutie, ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie ako vecne správne, náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z v konaní zisteného skutkového stavu a na tomto základe vyvedených právnych záverov. Najvyšší súd v odôvodnení okrem iného uviedol:

„Najvyšší súd z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia mal preukázané, že odporkyňa v dôvodoch rozhodnutia uviedla skutkové zistenia, ktoré boli podkladom jej rozhodnutia, skutkové okolnosti náležite vyhodnotila, pričom správne zhodnotila, že divák je zverejnením programovej ponuky konfrontovaný so súhrnnými informáciami o vysielaní viacerých programov, pričom zverejnenie informácie o vekovej vhodnosti daných programov je náležitou požadovanou ustanovením § 5 ods. 1 Jednotného systému označovania. Z obsahu spisového materiálu je nesporné, že navrhovateľka odvysielaním

informácií o svojej programovej ponuke prostredníctvom oznámení o vlastnom, programe vo forme textových informácií dňa 23. 10. 2011 o cca 20:07 hod., 20:42 hod., 21:18 hod., 21:48 hod. a 22:10 hod, bez označenia grafickým symbolom Jednotného systému označovania po celý čas ich vysielania, naplnila skutkovú podstatu správneho deliktu podľa § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. Ustanovenia právnych predpisov nestanovili výnimky v prípade krátkeho trvania takéhoto oznámenia a ani v prípade, ak takého súhrnné informácie o vysielaní viacerých programov bezprostredne nadväzujú na obrazovo-zvukovú upútavku. Divák môže začať sledovať vysielame aj po odvysielaní takýchto obrazovo-zvukových upútaviek, teda v čase zobrazenia takéhoto súhrnu a vysielaní viacerých programov, a preto aj vtedy má právo na informovanie o vhodnosti týchto programov ich označením príslušným grafickým symbolom podľa Jednotného systému označovania v súlade s § 5 ods. 1 Jednotného systému označovania.

Rovnako sa súd nestotožnil s námietkou navrhovateľky, že vo výrokovvej časti rozhodnutia nebol presne označený komunikát, ktorý alebo označený grafickými symbolmi, čo malo mať za následok jeho nezrozumiteľnosť. Podľa názoru senátu najvyššieho súdu vo výroku bol označený komunikát, v ktorom došlo k nesprávnemu uplatneniu Jednotného systému označovania. Podrobnosti uvedené v odôvodnení rozhodnutia dostatočne jasne a zreteľne identifikujú vytykané porušenie zákona.

Najvyšší súd s poukazom na vyššie uvedené, napadnuté rozhodnutie Rady č. RP/026/2012 zo dňa 15. 05. 2012 podľa § 250q ods. 2 O. s. p. potvrdil, keďže odporkyňa rozhodla v súlade so zákonom. “

12. Predmetné rozhodnutie najvyššieho súdu (a v jeho rozsahu tiež prvostupňové rozhodnutie, keďže bolo potvrdené odvolacím súdom, pozn.) obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo

na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

13. Ústavný súd poznamenáva, že dôvody rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 4 SŽ/11/2012 z 18. septembra 2012 sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové dôkazy a právne odvolacie závery, konštatuje dostatočne zistený skutkový stav (odvolávajúc sa aj na predošlé konanie vo veci, pozn.), k čomu najvyšší súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

14. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

15. Keďže sťažovateľka namietala porušenie základného práva podľa čl. 26 ods. 1, 2, 3 a 4 ústavy len z dôvodu nepreukázania a neodôvodnenia oprávnenosti zásahu do slobody prejavu záverov napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, ústavný súd nepovažoval za potrebné zaoberať sa osobitne uvedeným článkom ústavy, ktorý mal byť podľa nej

taktiež porušený. Pretože ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým postupom a rozsudkom najvyššieho súdu a možným porušením základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemožno vzhľadom na to uvažovať ani o porušení základného práva podľa čl. 26 ods. 1, 2, 3 a 4 ústavy.

16. Absencia porušenia ústavnoprávných princípov vylučuje založenie sekundárnej zodpovednosti všeobecných súdov za porušenie základných práv sťažovateľky hmotnoprávneho charakteru (IV. ÚS 116/05). Ústavný súd totiž v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (napr. II. ÚS 78/05) zastáva názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy.

17. Z uvedených skutočností teda vyplýva, že sťažnosť sťažovateľa je aj v časti namietajúcej porušenie čl. 26 ods. 1, 2, 3 a 4 ústavy zjavne neopodstatnená.

18. Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. februára 2013